

Det yttersta ansvaret för barn som far illa

I våras misshandlades en minderårig flicka till döds i Karlskrona kommun. Efter en första uppståndelse utsågs rektorn för den skola där flickan gick till syndabock och stängdes av. Detta med tragiska följder för honom och hans familj.

Nu undrar jag hur kommunledningen kunde komma fram till att just rektorn skulle avsättas.

Kommunen har det yttersta ansvaret för att dom som bor i kommunen får den hjälp de behöver, (SoL kap 2, paragraf 1). Om kommunen har en socialnämnd så ligger ansvaret där. Socialnämnden har skyldighet att se till att det finns rutiner för att förebygga, upptäcka och åtgärda risker och missförhållanden som rör barn och ungdom. Nämnden har också ansvar för att socialtjänsten har tillräckligt med resurser och att handläggarna har tillräcklig erfarenhet. I socialtjänstlagen står att socialnämnden särskilt ska uppmärksamma utvecklingen hos barn och ungdom som visar tecken på en ogynnsam utveckling och se till att de får det skydd och det stöd som behövs. Man ska också med särskild uppmärksamhet följa barn som vistas i annat hem än det egna.

Mot den bakgrunden förefaller det synnerligen klart att ansvaret ligger på socialnämnden och socialtjänsten. Flickan och familjen var kända hos socialtjänsten och den rektor som utsågs till syndabock hade i telefonsamtal med socialtjänsten uttryckt oro för flickan. Det hade alltså, som det står i lagen, kommit till nämndens kännedom att flickan far illa. I det läget har socialtjänsten skyldighet att utan dröjesmål inleda utredning.

Hur man kom fram till att rektorn för den skola där flickan

gick skulle avstängas är obegripligt. Om socialnämnden väljer att lägga ansvaret på skolan, borde ansvaret inte i första hand falla på rektorn. Var och en som arbetar inom en verksamhet som rör barn har anmälningsskyldighet (Sol kap 14, paragraf 1). Således, alla i skolan som såg flickans belägenhet hade skyldighet att göra en anmälan. Det räcker inte med att gå till rektorn, eller tro att någon annan ska anmäla.

I dessa dagar när socialtjänsten äntligen lyckas komma till tals i medierna får vi starka beskrivningar av personalens arbetssituation, kaos, omorganisationer och personalbrist. Naturligtvis med följd att barn försummas och far illa.

Det är dags för landets socialnämnder att sätta sig in i den lag som reglerar verksamheten och att ta sitt ansvar.

Gun-Lis Angsell